

stændighed, at man saaledes har udsat ham for en Fristelse ved stadig at lade ham være uden Kasseeftersyn. Udvalget har altsaa spurgt Ministeriet, hvorledes det havde ordnet disse Forhold, og Ministeriet har svaret med en Skrivelse, der findes i Betænkningen Sp. 1707. Det bemærkes deri, at Ministeriet har ment at kunne være fri for at lade foretage Kasseeftersyn hos denne Embedsmand under Hensyn til Kasseforordningen af 8. Juli 1840 § 1. Men denne Motivering tror jeg ikke, man kan tage for gode Varer. Den højttærede Kultusminister vil se, at § 1 i Kasseforordningen aldeles intet indeholder om dette og aldeles ikke fritager nogen Embedsmand, som har Kasseopbejrsler, for Kasseeftersyn. Ikke heller fritager den nogen Centralmyndighed for Pligten til at lade foretage Kasseundersøgelser. § 1 i Kasseforordningen handler nemlig kun om, hvorvidt der skal stilles Kautio eller ikke, men indeholder intet om, hvorvidt der skal foretages Kasseundersøgelse. Og dernæst giver den ganske vist, og det er vel det, der har været tænkt paa, Tilladelse til at lade visse Embedsmænd, som have Opbejrsler, være uden Kautio, men det kan ikke antages at være Embedsmænd af den Art, her er Tale om. Der staar saaledes: „I øvrigt ville vi ikke have foranførte Regel om Sikkerhedsstillelse anvendt paa de Embedsmænd, med hvis øvrige vigtige Forretninger en eller anden mindre betydelig Opbejrsel kan være forbunden“. Det er altsaa Embedsmænd, som i Ny og Næ kunne have en Opbejrsel og have Statens Midler i Hænde. De skulle ikke stille Kautio, og om dem siges det ogsaa senere i § 41 i Kasseforordningen, at de heller ikke behøve at være Genstand for Kasseundersøgelse. Men til dem kan man ikke henregne Embedsmænd, som have en regelmæssig Indtægts- og Udgiftsforvaltning, og en saadan er henlagt til Direktørerne for alle de Institutioner af den her omhandlede Art, der sortere under Kultusministeriet. Det har altsaa ikke været berettiget at undlade Undersøgelsen. I § 41 staar der: „Dog ere disse Undersøgelser ikke ubetinget nødvendige, hvor det blot er en ubetydelig eller temporær Opbejrsel, der er henlagt under en Embedsmand.“ Det skulde altsaa være denne Paragraf, der egentlig skulde anvendes, men heller ikke den lader sig anvende paa disse Institutioner, og det er derfor meget glædeligt, at Kultusministeriet har erkendt Nødvendigheden af, at saadanne Kasseundersøgelser regelmæssigt

finde Sted, og har anordnet det for en Række af de under Ministeriet staaende Institutioner, saaledes de andre Døvtummeanstalter, det kgl. Blindeinstitut, Statsseminarierne og flere andre under Ministeriet sorterende Institutioner og Kasser.

Det andet Spørgsmaal, der maa vække Opmærksomhed i denne Sag, er, at det har været muligt for den paagældende Embedsmand, som altsaa er en lokal Embedsmand, at overskride de forskellige Konti saaledes, at der en skønne Dag viser sig at være brugt 20,000 Kr. mere end bevilget. At dette kan finde Sted, afslører i Virkeligheden en stor Svaghed i den administrative Organisation. Det vil være ganske udelukket i Administrationer som Postvæsenet, Jernbanevæsenet, Telegrafvæsenet eller Toldvæsenet, idet der er en virkelig Centralforvaltning, som tager sig af alle disse Udgiftsbeløb og Indtægter, og ingen Postering kan finde Sted i Regnskaberne, uden at der foreligger en Ordre dertil fra Centraladministrationen. Hvis der altsaa finder en Overskridelse Sted, maa den nødvendigvis være billigt af Centraladministrationen, hvad enten denne har haft Hjemmel dertil eller ikke. I alt Fald er man ikke prisgivet, at alle de Kasseembedsmænd, disse Etater have, f. Eks. Postvæsenets 300 Kassebetjente, skulde være i Stand til at trække paa Bevillingerne, saa at der en skønne Dag viser sig Overskridelse. Der ligger altsaa i dette, at det har været muligt for en saadan Embedsmand at overskride sine Konti, en Mangel i den administrative Organisation, der er ikke det fornødne Holdpunkt derved, at han skal have sin Udgiftsordre og Indtægtsordre fra Centraladministrationen.

Jeg fremdrager dette med saa meget mere Ret, tror jeg, som det ikke er saa mange Aar siden, vi havde en lignende Affære med en af de under Kultusministeriet liggende Institutioner, nemlig Statsbiblioteket i Aarhus, hvor der pludselig viste sig et Deficit paa 40,000 Kr. Der afsløredes ligeledes disse Uregelmæssigheder. Manden kunde opføre i sit Regnskab Udgifter, som slet ikke havde fundet Sted, idet han ikke behøvede nogen Udgiftsordre fra Centraladministrationen at holde sig til. Revisionen var altsaa afskaaret fra at bedømme hans Udgifters Lovlighed ud fra, om der var en Centraladministrationsordre, og derfor havde man været nødt til at tage dem for gode Varer, naar der fulgte Bilag med. Saa viser det sig en skønne Dag ved